

NÄR STYRKAN BLIR TILL SVAGHET

JAG MINNS HUR LYCKLIG JAG KUNDE VARA, när jag den varma sommareftermiddagen kom hem med min ICA-påse innehållande två helrör rökig skotsk whisky och visste att denna kväll skulle bli ett möte med kärleken. Jag skulle bli kreativ, sprudla av ord och fraser och glädje och kreativitet och vilja knulla allt och alla. Jag var på toppenhumör över att kvällen erbjöd eskapism — storslagen sådan! — och några bekymmer skulle inte bekomma mig oavsett dignitet. Kungar och fosterland och drömmar och framtid — allt skulle kunna trasas i bitar men min euforiska sinnesstämning skulle inte ens naggas i kanten av något så världsligt. Ångestklumpen jag på förmiddagen hade i både mage och bröst skulle vara ett minne blott efter att de första glasen högoktanig kärlek gjort sig hemmastadda i min äckelfeta mage. Halleluja!

Jag stod i köket, med all denna energi och Västra Götalands bredaste leende, och plockade fram en whiskytumbler ur skåpet, fyllde en 1-literskanna med vatten, ställde en av flaskorna inom räckhåll i det skåp som är menat att endast innehålla städartiklar och mediciner, och travade in med den andra flaskan under armen och placerade mitt arsel i kontorsstolen och slog på datorn. När den tuggat igång letade jag raskt upp Flogging Molly bland mina MP3:or och höjde volymen. (Tro mig, är du på en fest vars tempo börjar avta, och gästerna bara klen-troget smuttar i sina glas när du vill att alla skall parta som Motörhead-Lemmy, dra igång Flogging Molly!). Jag knäckte upp

korken och fyllde det med den lyckliges generositet och kände hur whiskyns dofter av torv, tjära, korn, skorstensrök och åtrå fyllde hela mitt sovrum. Katten som låg sömnigt på sängkanten en halv meter bakom mig satte nosen i vädret och pep snabbt ut ur rummet. Om det var den starka doften av alkohol som fick honom att fly eller vetskapen att de närmaste timmarna lovade hålligång som inte innefattade honom får jag aldrig veta.

Halva buteljen slank ner i rask takt. Kropp och huvud hade inte hunnit tillgodogöra sig dess gift innan nästa glas var på väg ner. Jag drack med ett ursinnigt tempo och satt lyckligt ovetande om vad som

”En viss sinnesnärvaro fanns kvar eftersom jag med båda händerna greppade klockradion bredvid datorn och stirrade en mer än lovligt lång stund på dess siffror. 17:41. Jag hade tid.”

komma skulle. Jag småfnissade åt mina mest favoriserade youtube-klipp eller fyndigt formulerade bloggar eller artiklar eller lät sentimentalitetens sörja få tårarna att rinna av gamla känsloladdade fotografier eller brev. Jag levde i det förflutna, vilade så att säga på mina lagrar, och det fanns ingen framtid förutom den lyckliga sorten som den nu mindre än halvfulla flaskan framför mig utlovade.

Glad i hågen fick jag på den fumliges manér ryckt tag i telefonen och nu skulle hela telefonboken, som för all del inte är så anseelig, avverkas. Det var nu pinsamheterna startade och det förflutnas oskuld blev till framtidens dåliga samvete och ångest. Vänner, nya som gamla, tvingades att utstå något av det överjävligt mest enerverande som finns; den SS-överförfriskade fylltrattens glädjerus. Lägg därtill dennes trestekundersnärminne och det kan inte vara långt till repet för den stackar'n som glömt att kolla nummerpresentatören innan luren lyftes.

Runt denna tidpunkt, drygt en och en halv timme efter att den första flaskan knäcktes, var det dags att gå (stappla!) ut till städsåpnet för att öppna den andra. Vid detta tillstånd, ett slags semi-medvetande men ändå med en duglig förmåga att kunna skärpa till mig och bete mig någorlunda nyktert, kunde verkligheten plötsligt slå ner som en bomb. Jag minns hur jag stod på toaletten och pissade (ja, självklart utanför) och insåg att *“Vad fan, nu har jag bara en flaska kvar, hur ska jag klara morgondagen?”*. Med en panik som egentligen inte kan kallas panik, snarare Skalmansoro (för något annat orkade min kropp inte med att producera, den var fullt upptagen med att bekämpa giftets bärsärkartrupper) bestämde jag mig för att det var dags att ta en sväng till bolaget och köpa morgondagens två buteljer. En viss sinnesnärvaro fanns kvar eftersom jag med båda händerna greppade klockradion bredvid datorn och stirrade en mer än lovligt lång stund på dess siffror. 17:41. Jag hade tid. Det var dessutom torsdag så jag hade över en timma på mig att ta mig dit (i nyktert tillstånd en promenad på fem minuter). Jag klädde på mig, rättade till kalufsen framför hallspegeln, borstade tändarna för att dölja min sanna identitet, alkoholistens, och stegade ut på gatan. Väl därute gav den friska luften och behagliga värmen mig ny energi och jag stannade till och tog stöd mot ett elskåp och drog några djupa andetag. Leendet återkom. *“Fan vad full och go jag är, det här kommer gå galant!”*

Utmed den långa allégatans trottoar spatserade jag inte fullt med den aprakes steg men nätt och jämnt hjälpligt för att klanderfritt utföra mitt uppdrag på System-

bolaget. Noggrant och väl övervägt satte jag den ena foten framför den andre inne i butiken. Jag placerade mina två helrör Islay Mist i kundkorgen och ställde mig fogligt men med viss bedövad nervositet i kön och inväntade min tur. Försiktigt ställde jag upp flaskorna på kassans rullband och vände dem med streckkoden utåt — allt för att verka nykter, anständig och hjälpsam. Jag hälsade på den alltid lika käcka och Nalle

Puh-godtrogna mannen som satt där bakom kassan i sin illa åtsittande Systembolagsskjorta.

”Försiktigt ställde jag upp flaskorna på kassans rullband och vände dem med streckkoden utåt – allt för att verka nykter, anständig och hjälpsam.”

Han hälsade

sävligt och scannade av mina varor.

“Fyrahundraåttiosex kronor blir det”

“Japp!” Jag fumlade in kortet i kortläsaren.

“FELVÄNT ELLER OLÄSLIGT KORT”

“Du, det funkar inte här...?” Han böjde sig fram och tittade på kortläsaren.

“Du har satt i det bak-och-fram.”

“Aj fan!” jag fick fram ett halvskamset skrockande och råkade samtidigt ta ett snedsteg och blev plötsligt kall i hela kroppen — *nu kanske han märker att jag är dragen och förbjuder mig att handla!* Jag vände kortet rätt och bad en stilla bön att jag nu gjorde rätt och mindes min kod. “Att man aldrig lär sig”, sa jag Svenssonlikt och log ett så falskt leende som skulle fått en telefonförsäljares spelade uppriktighet att framstå som fullkomligt genuin. Kön bakom mig blev allt längre och när jag knappade in min kod kände jag hur svetten började rinna i pannan.

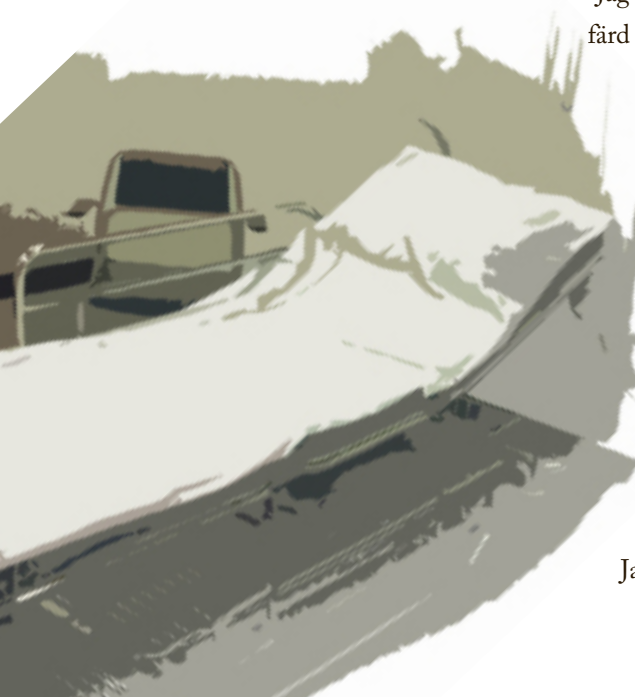
“TRANSAKTION KLAR”.

“Du kan slänga kvittot. Tack!” Jag drog en djup suck av lättnad, men mina ben var skakiga, för att inte tala om mina händer. Jag vrängde ur ICA-kassen ur jackfickan och möttes av nästa bekymmer: att inte tappa någon av flaskorna när jag skulle lägga dem i påsen. Påsen vecklades ut och med en plock-i-pinn-noggrannhet förde jag ner de tvenne buteljerna och tog ett stadigt tag om påsens öglor och vände mina steg mot utgången till ljudet av klinkande flaskor och en känsla av frihet.

Jag hade klarat det: ännu en gång hade jag lurat dem. Ännu en gång var jag i full färd med att lura — mig själv.

Hemkommen för andra gången med exakt samma varor fanns glädjen kvar, men inte med samma uppriktighet som två timmar tidigare. Jag började inse att det inte längre var kärlek jag hade i påsen. Det var medicin. Alkoholist-djävulen på axeln ville dock att bedrägeriet skulle fortsätta, och jag hade inte kraft nog att uppbringa något motstånd: *“Nej, vad fan, nu har jag så jag klarar mig! Nu sätter jag på en schysst film och myser en stund till!”* Leendet på mina läppar återkom, men var det inte äkta. Det var krystat. Sorgset. Besegrat. Jag intalade mig själv att kvällen var ung och om jag bara drog ned lite på tempot så skulle jag må bra resten av dagen och om det så behövdes kunde jag ta några återställare morgonen efter...

Jag gick ut i vardagsrummet och satte på TV:n och lade Mike Oldfields “Tubu-

lar Bells III - Live at Horse Guards Parade" i DVD-spelaren. Med den fortfarande fulla vattenkannen och en nyöppnad flaska whisky bredvid mig på bordet drog jag igång denna gudabenådade livekonsert och satte mig i fåtöljen. Jag fick blunda med ena ögat för att inte se Mike Oldfield som tvillingar och jag hade glömt whiskyglaset på skrivbordet i sovrummet så jag tog en klunk direkt ur flaskan. En rejäl klunk. Det brann till ordentligt i bröstet när jag svalde i omgångar. Jag fick för mig att jag satt i en park, så jag vände huvudet över axeln och ur käftan kom en loska storlek större. Jag öppnade båda ögonen och fick se katten förnärligt sitta och tvätta av sig loskan och jag skrattade fyllehysteriskt för mig själv då jag insåg att jag befann mig i mitt eget vardagsrum. Skrattet ebbade ut och jag försökte återigen fokusera på Mike Oldfields

vidunderligt vackra gitarrspelande. Tubular Bells III innehåller många låtar som är så vackra att det ger en rysning och nästan leder till katharsis. Nu, med alkoholens förlösande kraft, kunde jag stundtals känna hur tårarna rann i takt med att jag höjde volymen när de bästa styckena nådde sitt crescendo.

"Jag började tänka på hur äcklig jag måste se ut där jag satt och slafsade. Full och odräglig med en mentalsjuks bordskick. Jag tog en klunk whisky till."

När konserten var över och eftertexterna började rulla torkade jag ansiktet, snöt mig i näven, reste mig upp och raglade fram till vitrinskåpet bredvid TV:n för att ta fram ett nytt glas. "Någon anständighet får det väl ändå vara! Dricka ur flaskan är det bara alkisar som gör!" så gick den grumliga självinsiktslösa tankegången. Jag hällde upp ett nytt glas. Hälften hamnade på bordet. Det började kurra i magen. "Har jag någon mat, tro?" Jag slog numret till stammispizzerian som trettio minuter senare knackade på dörren med två pizzor. Jag lovade att komma och betala dagen därpå. Sucker.

Halvannan kebabpizza satt gott i magen. Jag halvtittade på något menlöst kaféprogram på TV:n och inte ens det bekom mig. Jag började tänka på hur äcklig jag måste se ut där jag satt och slafsade. Full och odräglig med en mentalsjuks bordskick. Jag tog en klunk whisky till. Kanske var det en sexa, eller en tolv. Vem brydde sig.

Några tuggor senare insåg jag att det var ett dumt val att skölja ned fettbomben framför mig med Skottlands rökigaste blend-ed-whisky. Jag sneglade på vattenkannen som stod

bredvid mig. *Fan*. Min mage började hastigt att kännas som en cementblandare, och när jag reste mig för att rusa ut till toaletten och spy bar inte benen mig och pizzan sköts med våldsamt kraft ut på vardagsrumsgolvet. Det sved i magen och bultade i huvudet, och det sista

jag minns innan det svartnade för ögonen är hur katten nosade i min uppspydda pizza.

Åtta timmar och fyra mardrömmar senare vaknar jag

omtöcknad och bedrövad. Varje liten cell i min kropp skrek av ångest. Jag och ångest leker inte speciellt bra ihop, så de två flaskorna medicin i skåpet ute i köket kom till sin rätt, och nu var det dags att börja på ny kula. Ljudet av hur korken knäcktes upp åtföljdes inte av gårdagens strålände leende. Jag stannade upp, slogs av tanken att fortsätter jag så här kommer ingen att kunna ge mig ett "Grattis på 40-årsdagen"-kort. Djävulen på axeln tog ingen notis om denna hemska tanke, och jag hällde upp ett nytt generöst glas.

Varje droppe whisky som fylldes i glaset var min *framtids tårar*.

"Varje liten cell i min kropp skrek av ångest. Jag och ångest leker inte speciellt bra ihop, så de två flaskorna medicin i skåpet ute i köket kom till sin rätt."

EPILOG

Just i detta ögonblick när jag sitter här och har skrivit ovanstående har mitt sug efter alkohol blivit påtagligt trots att just detta utspelade sig för ett par år sedan. Jag är rent ut sagt jävligt törstig. Att återvända till livet som självförbrännande alkoholist; att gå tillbaka till all svärta det innebär att leva på det här sättet; att sära och göra släkt och vänner utom sig av oro; att förneka allt jag idag vet men som jag inte kunde inse då, vore som att ge mina återstående dagar på denna jord tummen ner likt en romersk kejsare vid ett gladiatorspel. Allt skulle vara över. Inget skulle komma att finnas kvar. Mitt missbruk har redan fått både vänner och mitt livs kärlek att vända mig ryggen. Jag klandrar dem inte, men det går inte en dag utan att jag önskar att det vore anorlunda.

Sätter jag mig återigen i fylleristens helvete kommer jag förlora även de få närstående som ännu tror på mig och inom kort sitta allena på en parkbänk med blott en burk blaskig Sofiero-öl i ena handen och ett sylvasst rakblad i den andra. Vägen dit är betydligt kortare än man tror. Det vet de flesta, utom periodaren som framsläpar sina dagar utan sjukdomsinsikt men desto mer självhat. Nej, det livet finns numera bara i backspegeln.

Och dess vy skall bara minska och minska i storlek. Därom har jag inte längre några tvivel.

V

Robert

minadress@gmail.com

14 oktober 2009